

צבעים בידיים טובות

אני אוהבת אנשים
ששמים
את הצבע שלהם
על השולחן
מיד בהתחלה
אני נהנית להחליף איתם
מכחולים
משהו בי נהיה בגוון שלהם
ומשהו בהם
מקבל
מהגוון שלי
אני אוהבת
צבעים
מים
פתוחי ידיים
שמלטפים את עצמם
עלי
וכל רצונם
לתת לי
אור
חדש.

חלי ראובן

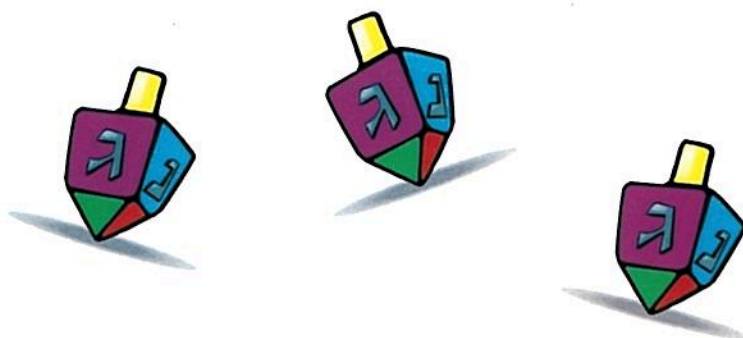
עלון מס' 1504 – 24/11/17

פתיח

- חנוכה כבר כאן. כמעט חצי חנוכה דולקת, אבל לגשם זה ממש לא מזיז. הוא בשל, עקשן רואה שחורות ומשאיר אותנו בחושך. בערוץ הראשון מקרינים כמעט מדי ערב פרק בסדרה "ישראל עדיין מתייבשת" המציגה באור אמיתי ונטול מסננים, עד כמה עמוק משבר המים אליו נקלענו; וכאשר אני רואה את שדות הקמה בנהריים שחו גשם בודד, קמלים לאבדון ואין מושיע, נצבט לי הלב.
- היו ימים כאשר אשדות היתה עדיין קיבוץ, ועל גג חדר האוכל התנוססה לה חנוכה מוארת באור נגוהות, וכאשר כיבו את אורות הכרד לטובת הלמפיונים, היתה החנוכה שעל הגג, לאור היחיד האיתן שריצד והבליח. גם מכך כנראה כבר נגמלנו.
- "באנו חושך לגרש, בידינו אור ואש" הוא תחילתו של שיר חנוכה מוכר וחביב על כולנו, שחיברה שרה לוי-תנאי ללחנו של עמנואל עמירן. ואני תוהה ביני לביני האם נעשה אצלנו אי פעם סקר במטרה לבדוק מה כמות האור הדרושה לחצר כמו שלנו, או שמא בושניק (כמשל כמובן) החליט על כך בהתאם לנסיונו והבנתו.
- אני שואל זאת, למרות שדי ברור לי שמעולם לא נעשה סקר כזה, וכנראה שגם לעולם לא ייעשה, כיון שהמשמעויות שלו עלולות להיות, הוצאה כספית ניכרת שהקיבוץ יתקשה לעמוד בה, ואז תושפת ככל הנראה על החברים. וכי מי מאיתנו יהין לממן מכיסו, את תאורת החצר עליה הוא קובל?
- לכן - מה שהווה, ככל הנראה, ועם שינויים מינוריים, הוא שימשיך גם הלאה.

יחי האור!!

אבנרון

ממזכיר הקיבוץ

רוצה לומר חברים הממעטים להשתמש בבריכה, אם בכלל.

ברור שבאחזקת הבריכה צריכים להיות שותפים כל חברי הישוב.

מאז סגירת הבריכה ב 31 לאוגוסט 2017 עוסקות ההנהלות בעניין הבריכה בכלל ובבריכה ל- 2018 בפרט. גלעד גורן – מנהל הקהילה, מוביל את פגישות הצוות, את המפגשים עם מומחים ואת הסיורים בבריכות שחיה באזור. ברור לנו שהבריכה זקוקה לתיקון רציני, כמעט בניה מחדש. ברור לנו שבגלל ההכנות הרבות, התכנונים המפורטים והאישורים הדרושים, התיקון הגדול יתחיל אחרי עונת הרחצה הבאה, כלומר ספטמבר 2018. צוות של אנשי מקצוע וחברי קיבוץ מלווה את גלעד בטיפול בבריכה. **אנחנו מעוניינים בשותפים מהרחבה**, לחשוב ולדון על איך תראה הבריכה המחודשת (עוסקים בכתיבת פרוגרמה), איך נממן את חידוש הבריכה ואיך נממן את תפעול הבריכה. המעוניינים להיות ושתפים לדיון חשוב כזה מוזמנים לפנות אל גלעד גורן או אלי. אפשר דרך אתי במזכירות.

שת"פ עם אשדות מאוחד

בעלון הקודם סיפרנו על אירועים משותפים: טיול מבוגרים, יום החייל שבינתיים נדחה ולא הזכרנו את מפגשי המבוגרים, שבאשדות איחוד נקראים "פעמיים כי טוב". כל קיבוץ מוזמן לאירועי הקיבוץ השכן ויש זרימה של מבוגרים מאשדות איחוד לאשדות מאוחד ומאשדות מאוחד לאשדות איחוד. תוויה שצוינה על ידי וותיק אשדות איחוד היה ערב טשרניחובסקי באשדות מאוחד עם תכנית מגוונת וארוחת ערב מעולה. מקווים לעוד שנים של שיתוף פעולה.

חלק מאירועי חג החנוכה נחגגים ביחד ומחר, שבת, יוצא טיול מבוגרים משותף לאזור חיפה: נחל קטיע וואדי ניסנאס.

ממשיכים בשיתופי פעולה.

המשך בעמוד הבא

הוועד מקומי

בדיווח הכתוב שקיבלנו השבוע במייל, מתאר אפי שלו על הפעולות האחרונות של הוועד המקומי: החלפת השער, גיזום עצים (בעיקר באזור גני הילדים), טיפול במקלטים, גינון, תאורת רחוב. משמח לראות שיש "תמורה לאגרה". תודה לאפי וחברי הוועד המקומי.

יחד עם זה, צריך לדעת שחברי הקיבוץ, עדיין משקיעים כסף רב מכספם לטובת נושאים ש"הוועד המקומי" צריך לטפל בהם מכספי כל חברי הישוב, למשל תיקון מדרכות, למעלה מ- 100,000 ₪ השקיעו החודש חברי הקיבוץ במדרכה חדשה באזור גני הילדים, מדרכה של כולם ולכן צריכה להיות מתוקנת על ידי הוועד המקומי. עוד 100,000 ₪ עומדים להשקיע חברי הקיבוץ במדרכה באזור הכל-בו/דואר. גם זו מדרכה של כל חברי הישוב. רוצה לומר שאנחנו ממשיכים ללמוד איך לנהל קיבוץ שהתנהל 90 שנה בראש אחד, הנהלה אחת, לנהל עכשיו בשלושה ראשים, שלוש הנהלות, שלושה חשבונות בנק. הדיווח של אפי מראה שאנחנו מתקדמים בכיוון של עבודה נכונה, סיפור המדרכות מראה שיש לנו עדיין לאן לשאוף.

בריכת שחיה

נושא בריכת השחיה גם הוא דוגמא לדרך שאנחנו עושים מישוב של חברים בסטאטוס אחד לישוב של חברים בשני סטאטוסים. בריכת שחיה היא מוסד חשוב בקיבוץ. לדעת רבים מוסד הכרחי. לבריכה בישוב יש חשיבות חברתית והיא חלק בלתי נפרד מאורח חיינו ומרמת חיינו, כמו הנוי היפה שלנו, מערכת החינוך הגדולה, התרבות – שלושה נושאים המוחזקים ומנהלים על ידי כל חברי הישוב.

בריכת השחיה, עדיין, מוחזקת ומתופעלת על ידי חברי הקיבוץ בלבד. והיא עולה כ- 1,250 ₪ לחבר לשנה, 2,500 ₪ לזוג. בין החברים שמחזקים את הבריכה, 10 חברים הם מעל גיל 80, 40 חברים מעל גיל 70 –

ממזכיר הקיבוץ – המשך

צמיחה דמוגרפית

עוד בקשר להוצאותינו המשותפות. מחשבי החישובים אומרים שישוּב שרוצה להחזיק, מערכת חינוך, תרבות, נוי, בריכה צריך להיות בגודל של 450 משפחות, 450 משפחות המשתתפות בהוצאות הנ"ל מאפשרות מיסים ברמה סבירה. היום בישוב שלנו כ- 200 משפחות. מסקנה, הקיבוץ צריך לגדול.

כמו בכל ישוב, מצטרף חדש, צריך שיהיה לו בית בישוב. אי אפשר להיות חבר בישוב / קיבוץ בלי בית. אנחנו רוצים לקלוט חברים חדשים. יש משפחות שרוצות להיקלט לקיבוץ, אבל אין לנו ביתם עבורם. נכון להיום אין לקיבוץ דירות פנויות. לכן כדי להיקלט בקיבוץ על הנקלטים לבנות לעצמם בית. אנחנו עוסקים בעדכון התב"ע עם הועדה המקומית לבנייה, מקווים שתוך חודשיים נוכל לברך על המוגמר ונתחיל לתכנן את התשתיות.

מי שרוצה לבנות בית חדש בקיבוץ מוזמן לפנות אל זהר יחיאלי.

במקביל אנחנו עובדים על האפשרות למכור לנקלטים בתים שכבר בנויים בקיבוץ. לשם כך אנחנו צריכים לבקש משוכרי הדירות המשפחתיות, לפנות אותן. השבוע פנינו אל המשפחות השוכרות כאן בתים בכתב. בהמשך כשתהיינה פניות ספציפיות, נפנה אליהן אישית. צפויות לנו פרידות קשות אך המציאות מחייבת אותן.

עד היום עסקה זוהר יחיאלי בשיווק הקיבוץ ובלייווי המעוניינים בקליטה. זוהר ביקשה לסיים את תפקידה ואנו מודים לה ומכבדים את בקשתה ועכשיו – מחפשים רכז קליטה. פרטי המכרז פורסמו ב"קהילנט" מי שלא קיבל מוזמן לפנות אל סמדר מנהלת משי"א או אלי.

חג חנוכה שמח, טעים ונעים

וגם

שבת שלום

יונתן אלתר – מזכיר הקיבוץ

במלאת 4 שנים למותו אריק אינשטיין ז"ל / דוד אשל

לזכרו של איש חסר תקכים
זולגות "דמעות של מלאכים",
וכשנאמר עליך ז"ל
במשיך לשיר את "עוף גוזל",
ואתה... "אני ואמה"
גם אם אינך... עמנו עתה,
פי מי ישיר "יש פי אהבה"
נרו ודאי שלא פכה.

נזכר את כל שיריך, את הפופ ואת הרק
נזכור אותך מ"לקחת הנח"ל" ומ"בצל ירוק",
נוסיף ונזכר את כל הקלסיקון
מ"החלונות הגבוהים" ומ"גשר הנרקון",
נזכר את להיטיך לגדולים ולקטנים
נזכר פזמונים, סרטים ומערכונים.

מעולם לא שמענוך מתהדר
ראינוך בן "יושב על הגדר",
שירת... "למה לי לקחת ללב"
אבל מעולם לא היית עולב,
ולפתע לקחת "פסק זמן"
מבלי להראות כל סימן.

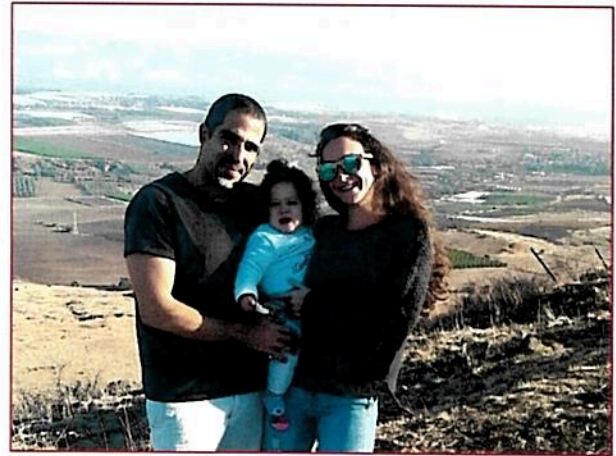
אתה "אוהב להיות בבית" שם אתה מוגן
ועיננת אותנו ב... "הילדה חכי פה בגן",
ולא פסקת לשיר "כל השבוע לך"
גם אם להפועל לא היה... שבוע מוצלח.

לא נשכח את קולך הרהוט
ובראש מעלותיך... תסדים וצניעות,
והיה אם תשא "מה אתי"
איו זמר ואדם כמוך... איכותי.

הלשון ישיר "עטור מצחך"
הנו עכשיו... עפר לוחך,
קולך לעד יהיה דובר
"לבכות לך" "שלום חבר".

תם ושני

שני, שם נפגשים הוא וחבריו מאשדות בפגרות שבין עונה לעונה. בעקבות הארוע שקרה לאביו, מחליט תם לפני כשבע שנים לחזור ארצה ומבלה כאן תקופה, ולאחר שאבא חוזר מעט לאיתנו, לוקח עוד עונה קצרה של עגלות, בסיומה חוזר סופית לארץ. זה קורה ב-2010 הוא מתאר, ואז אני מוצא פה את אייל אלטר, עופר שרון ושקד זאבי, ששבו אף הם מעסקיהם חובקי העולם; ואז התחלנו לחפש משהו. רצו לנו בראש כל מיני רעיונות כמו: חאן בסירין על מנת לחיות את הטבע, שייקים של בריאות במתחם, ואפילו חשבנו על רכישת מכונה לשטיפת מכוניות בצמח. בסוף כל אחד הלך לדרכו. עופר התגלגל ליפלונטר, ענבר אלטר, שאצלו ניהלתי 'עגלות' 'ישב' עלי חזק לפתוח מגרש מכוניות בצמח. קשה היה לי לסרב לתנאים המצויינים שהציע ענבר, שכללו עבודה לא שיגרתית ומאתגרת קרוב לבית ושכר נאה. אמרתי יאללה ננסה, ומפה לשם אני כבר ארבע וחצי שנים מנהל את סניף הרכבים של 'צמח גשר' שהיא חברת בת של צמח ליסינג (הליסינג של משקי עמה"י) ויגשר גולן (חב' פרטית בבעלות שני שותפים). ממוצע המכירות גבוה והעסק הולך ומתרחב בהדרגה. דומה שהלוגו 'רכב קונים בבית' תפס חזק כאשר אמינות ויחס אישי הם הערכים המרכזיים שלנו. בעוד כחודש תיכנס החברה למתחם החדש שלה ב'מול כנרת' ובכך תיפתר בעיית המגרש שמעיקה עלינו מאד. לנו זה טוב, אומר תם, וגם לימולי' שיקבל מאיתנו הכנסה נאה. הרכבים הנמכרים ביותר, מעיד תם, הם בעיקר דגמים קוריאנים של יונדאי וקאיה ששוכרים את השוק, וכמה דגמים יפנים.

המילה 'גשר' מלווה את תם לא רק בעסקי הרכב. 'מקורבים' מגדירים אותו, וגם את שני כשוחרי שלום במובן הכי ערכי של המילה. תם הוכיח בנושא בחירת המגרשים בהרחבה (קו כחול), שניתן לפתור בעיות סבוכות בדרכי נועם. בשלב מסוים בישיבה, כשהרוחות להטו, הוא נטל את הפיקוד,

סוף בעמוד הבא

ממרפסת ביתם הצנוע של **תם** (בנם של ראובן ורחיה כהן) **ושני**, בשכונה המערבית, העתיד באשדות נראה ורוד. הרבה אור, שמחה בלב, צמחי תבלין ריחניים, ועציצים, שממתינים בסבלנות לבוא הגשם. הדור הבא, בדמותה של **גאיה** בת השנה וקצת, כבר הלכה לישון מזמן אך מעת לעת מתעוררת באוושת בכי קלה, ואז אבא, או אמא, נזעקים פנימה כדי להרגיע את המצב.

תם (ללא וו) מוכר לכולנו בעיקר משנות הילדות והנעורים אז שיחק בארגז החול וקיפץ על מגרש הכדורסל. היום, בגיל ארבעים ומשהו הוא אדם בוגר ושקול, שטעם מטעם החיים וחווה נסיון עשיר ברחבי הגלובוס, וזה מקרוב שב אל הנחלה, אשר בה הוא עתיד בקרוב לבנות את משכן הקבע שלו/שלהם.

תם ושני משתייכים לקבוצה המונה כעשרה זוגות, המצויים בהליך מתקדם של קבלה לחברות- תנאי הכרחי לבנות במהרה בימינו את בתי הקבע שלהם ב'שכונת התחמיץ'. עד לפני כשנה גרה המשפחה באשדות מאוחד ואף ביררה אפשרות לבנות את ביתם בהרחבה של המאוחד, אך לבסוף, ובלחץ מקומי קל, עשו תפנית ונרשמו לשכונת הבנים באיחוד.

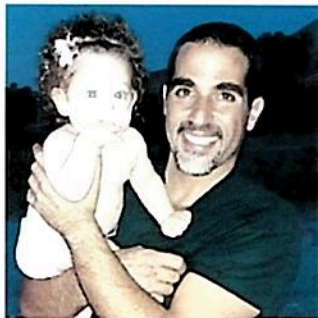
תם עשה חיל בעסקי 'העגלות'. משך עשור ויותר 'חרש' את קנדה, מרכז אמריקה ודרומה, כאשר הודו משמשת לו מעין בית

תם ושני - סוף

לצמיחה דמוגרפית, וזאת בעצה חמה של המזכיר יונתן. אפילו החום העמק ירדני האימתני לא מרתיע את שני הגלילית, שאומרת שמרגע שנכנס אדון חורף כבר שכחה שהיה כאן קיץ. תם אופטימי לא פחות: ברף שלנו, מגילאי 30 ועד 40 פלוס, יש קבוצה גדולה יחסית של בנים במגמת קליטה, וזה ערך מוסף משמעותי מאד. אנחנו פה חבורה גדולה של חברים טובים, מחזקת שני, אם זה במפעל או בפעוטון של גאיה. אפילו זכיתי לרקוד על הבמה בשבועות.

אשדות קיבוץ שמרון, מוסיף תם, אבל לי אישית אין עם זה בעיה, מה גם שאני עובד בחוף. הייתי רוצה שהדור הצעיר שאנחנו חלק ממנו ייכנס בהדרגה לתפקידי ניהול באשדות ובקהילה, אבל לא על חשבון דחיקתם של חברים וותיקים, אלא בשילוב עימם. אשר לגידול הדמוגרפי והפיזי הצפוי לאשדות בעקבות חזרת הבנים, תם לא נשמע מודאג. נהפוך הוא. חזרתי אחרי תקופה לכפר קטן ונידח בהרים של גואטמלה, הוא מתאר, ומצאתי שהפך לעיירה נחמדה ותוססת. גם לנו זה יקרה יום אחד.

אבנרון

ובסופו של ערב כולם יצאו מרוצים ומחוייכים.

שני שילה כהן שהיא 'רק' בת 28, הגיעה לעמק הירדן מהגליל העליון (עמיר, שמיר) והחלה ללמוד לתואר ראשון במכללת כנרת. בשנה השניה ללימודים, אומרת שני, החלטתי שאני רוצה לגור בעמק, ועברתי לדגניה ב' עם שתי חברות שלי סטודנטיות, כאשר הרצון היה לצאת מאזור הנוחות, מהבועה. שני בחרה להתמקד במסלול של 'ארגון ניהול ומשאבי אנוש', נושא שעניין אותה מאד ופתח לה אופקים. במקביל התחילה לעבוד בימגה ספורטי' (שם התקדמה לתפקיד סמנכ"לית) וכבר ביומה הראשון פגשה את מי שעתיד להיות בעלה. הסיפור היה כזה, מתאר תם: נכנסתי לחנות כלקות. היה זה זמן קצר לפני טיסה לקוסטה ריקה, וחיפשתי חולצת גלישה. פתאום העיניים שלנו נתקלו. שני: הייתי בשוק לא ידעתי איפה אני נמצאת... השאר היסטוריה.

סיימתי לימודים, ממשיכה שני, ואז נכנסתי להריון. התחתנו ביוני 2016 בחודש החמישי להריון אצל הרב דידי על שפת הכנרת. המסיבה התקיימה באשדות אצל חיה וראובן בחצר. מסיבת חברים משעשעת. ואז נולדה גאיה. הייתי עם גאיה עשרה חודשיים בבית ולא מזמן נכנסתי לעבוד ב'לוגי' כעוזרת אדמיניסטרטיבית של מחלקות הפיתוח והטכני, במקומה של עובדת המצויה בחופשת לידה, אך עם אופציה להמשיך שם (מחוגי 'לוגי' מאשרים שאכן מייעדים לשני תפקיד חשוב לא פחות). שני מופתעת מכך שמעט מאד חברים עובדים בלוג. לשם השוואה: במפעל האופטיקה של שמיר, שם עבדתי לפני שהגעתי לעמק, שמונים אחוז מהעובדים, כולל בניהול, הם חברים. (אולי בגלל הדיבידנדים הנאים שתורם המפעל מדי שנה לבעליו...).

ככל שחולף הזמן, אני מרגישה יותר ויותר בבית, שייכת, אומרת שני, שבקרוב מאד מתחילה קורס הקרוי 'צמיחה והתחדשות במרחב הכפרי' מתוך כוונה להשתלב בוועדה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

נר נשמה חודש דצמבר

למפרט	ינטה	28.12.1935	ב' טבת תרצ"ו
יעקובי	משה	17.12.1947	ה' טבת תש"ח
אהרון	פרנץ	13.12.1948	י"א כסלו תש"ט
ברטלר	פאני	20.12.1950	ט"ז כסלו תש"י
ארליך	רותי	21.12.1960	ב' טבת תשכ"א
דיין	צבי	18.12.1961	י"א טבת תשכ"ב
גור	אסתר	9.12.1969	כ"ט כסלו תשל"ל
ברמן	גיטה	10.12.1973	ט"ו כסלו תשל"ד
ראובני	חווה	12.12.1978	י"ב כסלו תשל"ט
כץ	נעמי	3.12.1983	כ"ז כסלו תשמ"ד
הראל	רחמים	3.12.1985	כ"א כסלו תשמ"ו
בק	פרנץ	5.12.1985	כ"ב כסלו תשמ"ו
מגיני	בטיה	5.12.1986	ג' כסלו תשמ"ד
הירשהויט	שמואל	19.12.1986	י"ז כסלו תשמ"ז
קינן	ישראל	6.12.1989	ח' כסלו תש"ן
קלייבורד	רחל	9.12.1989	י"א כסלו תש"ן
ארליך	אברהם	16.12.1991	ט' טבת תשנ"ב
לוריא	בנימין	16.12.1993	א' טבת תשנ"ד
גולני	עטרה	18.12.1996	ח' טבת תשנ"ז
ארליך	קלרה	2.12.1998	י"ג כסלו תשנ"ט
זקצר	נחמה	7.12.2000	י"ב כסלו תשס"א
זקצר	צביקה	23.12.2003	כ"ח כסלו תשס"ד
קינן	חייקה	9.12.2006	י"ח כסלו תשס"ז
שניפר	רבקה	9.12.2007	כ"ט כסלו תשס"ח

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט.

תחרות ענפים לחנוכיות בשנת 1972

התמונה לעיל היא מאוסף ובאדיבות מוטקה דר.

בתמונה רואים חנוכייה שנעשתה באשדות במסגרת תחרות ענפים לחנוכיות בשנת 1972. מוצגת בה החנוכייה של ענף הבננות שזכתה במקום הראשון בתחרות. ליד אחד מ"נרות" הבננה עומדת סילבלי קרויגר ז"ל, שהיתה מתנדבת ועובדת מסורה באשדות. סילבלי בת ה-28 נמצאה מתה במיטתה ביום בו פרצה מלחמת יום הכיפורים. נסיבות מותה לוטות בערפל. היא נקברה בבית הקברות באשדות בתאום עם שגרירות הולנד בישראל.

הבננה הגבוהה, "השמש", שלכאורה נראית לא טבעית בגלל גובהה היא בננה ערבית טבעית ואמיתית ושמשה בעבר לשוברי רוח.

כל הקישוטים המופיעים על החנוכייה עשויים מחלקי עץ הבננה. לדוגמה, הנרות הם פרחי בננה, וכן הלאה.

את החנוכייה תכננו וביצעו דוד אלטר, יובל ענבי ז"ל ומוטקה דר.

חג שמח ושבת שלום,

שאול ינאי

יומן האלף

פקידות נוקשה של המוסד הימני שב, הלקויה בחוסר הבנה כלשהי, כמעט עד כדי יחס אכזרי, לכוחות נעורים המתבזבזים והולכים לריק.

ברם, זהו חומר מאלף לתיבור רחב מידות ומקיף אשר, נקווה, יופיע ליובלו של המשק. ביומנו זה, האלף במניין, ננסה להעלות ולגולל מעט מזעיר מאותה פרשה כאובה של התיישבות 'גשר' וציוני דרך בהתפתחות המשק והחברה כפי שהם, השתקפות מעל דפי היומנים באותן השנים.

כדרך המשק בכלל, רצופה גם דרכו של היומן קשיים, הפסקות ותהיות (לצערנו לא כל היומנים נשתמרו ואין לדעת בדיוק את תאריך הופעתו של היומן הראשון) על כך מעידה ההערה החוזרת ונשנית על חידוש הופעתו.

יומן מתאריך 18/1/1929 (אגב, ישנם יומנים שאין עליהם תאריך בכלל. כנראה, שהעורך לא חשב, כי אי פעם יהיה חשוב לדעת זאת), פותח בהודעה: 'שוב יומן'. אנו אומרים לחדש את הוצאת עלוני היומן. מלווה אותנו הרגשת תהייה וחרטה על ההפסקה הארוכה שחלה בין עלון ח' וזה התשיעי – על כל חבר להגית מפנית השתקעותו בענפו ובמוסדו למען האירה באור הרצון המקובץ, למען שיתוף מקסימלי, במחשבה ובמעשה וריכוז מאמצי הגוף והנפש לקראת הימים הגדולים בהגשמת מאוויי התיישבותנו.

על קשיים בריכוז החומר (מחלה כרונית, כנראה) אנו נוכחים מתוך הערה קצרה: 'היומן הזה אחר להופיע לא 'מסיבות טכניות', אלא מאי דייקנות מצד עובדי הענפים'.

על חידוש היומן אנו מתבשרים גם ביומן מתאריך 18/8/1931: 'לחידוש היומן. חידוש בצורה ובזמן -- מופיע אחת ליומנים, - אחת לשבועיים יופיע מוסף ליומן, תוכו רצוף תגובה והערכת עניינים דוגמת יומני החורף יבדל המוסף לחיים ארוכים וטובים'. בגליון מתאריך 31/12/1931, ניתנים דברי

סוף בעמוד הבא

לפני 71 שנים יצא לאור באשדות יומן (עלון) שמספרו הסידורי 1000 (ראה בהמשך) בו מגולל העורך המיתולוגי שמעון שניפר ז"ל את גילגולם של יומני 'אשדות' למן ראשיתם בגשר הישנה, ואילו תלאות וחיבוטים עברו במהלך השנים. ישאל את עצמו הקורא הסקרן: היתכן? הרי רק לפני שני עשורים יצאה לאור מהדורה חגיגית של עלון מס' 1000 תחת שרביטה של העורכת **איסי**, שאף זכה לשבחים ונתן במה לעורכי 'עלון אשדות' לדורותיו. הלכנו ובדקנו את הסוגיה עם הארכיונאי **שאול ינאי** וזו תשובתו. עד הפילוג בשנת 1951 יצאו לאור עלונים בתדירות גבוהה יחסית, לעיתים אחת ליומנים שלושה. בגלל בעיות טכניות ואחרות, כפי שמפרט שניפר ברשימה בהמשך, תדירות יציאת העלונים לא היתה קבועה לאורך השנים, והיו תקופות שעלון לא ראה אור משך שבועות מספר, בשל סיבות שונות ומשונות. במשך השנים שעד הפילוג יצאו לאור 1171 יומנים בפורמט המוכר לנו מן העבר. האחרון בהם ראה אור ב-1.12.50.

מרגע הכרזת הפילוג, בעקבותיו נדרשו חברי אשדות איחוד להתקבל מחדש לחברות, החל לצאת עלון פנימי תחת הכותרת 'יומן הרוב במשקי שיצא לאור לראשונה ב-5 בינואר, 1951 - כיומן מס' 1.

עלון מס' 1000 במהדורה המחודשת, יצא לאור בשנת 1997.

אשדות

אשדות יעקב, יום ו', 27 בדצמבר 1946 – יומן מס' 1000

עם יומן האלף

שונה ומיוחדת היתה דרכו של משקנו. התיישבותו על אדמת פיק"א ובעזרתה, סוגה היתה נפתולים וקשיים אשר כיום, בעברך על היומנים מאותם הימים, לבך מתמלא הערצה והתפעלות לכח הרצון העז שפעם בלבות החברים שעמדו במאבק עם

יומן האלף – סוף

דיווח מהועד המקומי

פעולות שנעשו ויעשו:

1. לקראת החורף – נגזמו עצים וענפים. על בסיס חו"ד אגרונום עצים.
2. שער הכניסה לשוב – הותקן חדש ויעיל יותר.
3. תאורה בשער הכניסה – הוחלפה לחדשה.
4. תאורת מגרש המשחקים – תיכבה בשעות הלילה, יותקן שערן מתאים.
5. תאורת הרחוב ביישוב – מוחלפת (לאט לאט) לתקן/רשויות מקומיות.
6. המקלטים ביישוב – עברו תחזוקה שוטפת וקיבלו אישור קב"ט המועצה.
7. גינון בהרחבה – יום בשבוע, בימי שישי, נטפל גם בשצ"פ, מאחורי הבתים.
8. בטיחות תחבורתית – פועלים לחידוש מעברי חציה ופסי האטה.

אפי שלו – יו"ר הועד

הערכה ודיונים על ערכו החברותי של היומן ועל תוכנו: 'היומן נכנס לשנתו השניה והוציא יותר מ-120 גיליונות (כנראה שהעורך לא היה בטוח בדיוקו של המספר), הספיק להשתרש במשק, נעשה חלק מן ההווי שלנו – עם פיזור החברים למקומות שונים: חיפה, בנימינה, הרצליה, ירושלים, ראשון לציון, ועוד ועוד – גדלה חשיבות היומן פי כמה כאורגן מוסר ידיעות והמקשר את ה'מטרופוליה' עם ה'פריפריה' ולהפך'.

גם בצורתו החיצוני עבר היומן גילגולים רבים. בתחילה – כתוב ביד ומופיע רק בשניים-שלושה טפסים. אח"כ, בראשית שנת 1933 הוא מודפס בהקטוגרף וכעבור זמן קצר כתוב במכונת כתיבה. ורק בגליון מ-1/3/1936, המופיע ברוטטור. אנו מתבשרים: 'אחר הפסקה ארוכה אנו מחדשים את הוצאת היומן. הוא יופיע מעתה ב-100-90 אקסמפלרים ויוכל להגיע לכל חבר'.

ועתה. עם הגיענו למספר האלף של יומננו, האם יש להוסיף לאותם הדברים שנאמרו לפני 10 שנים ולפני 20 שנה? – במשך שתי עשרות השנים, המקופלות בדפי היומנים, לא נשתנו פני הדברים בהרבה. ואם יש להוסיף – הרי יש רק לציין, ובצער, כי למרות הכרת כולם בערכו של היומן, הריהו מפגר, גם כיום, לעומת התפתחות המשק. חילופי העורכים, אדישות החברים, הקשיים בריכוז החומר, בעינם עומדים, מאז ומתמיד. ואם דרושה הוכחה לכך יבוא גיליון האלף ויוכיח...

ולואי ויפתח יומן זה תקופה חדשה, ברציפות הופעתו, במילוי יעודו למשק ולחברה.

שמעון שניפר

ועוד פנינה מיומן האלף! ישוב אשר שכח את יום הולדתו

ליום ההתיישבות. וכך אפשר לומר: י"ג להתיישבות באשדות - כ"ג לקב' 'גשר'. ובעוד שנתיים ימים: ט"ו לאשדות - כ"ה ל'גשר'. כ"ה הרי זה מחצית יובל. בחיים האינטנסיביים של הדור והארץ - הרי זה תאריך של חג!

ואם גם הסיחה אשדות, עד עתה, את דעתה מיום הולדתה - שמא יזכיר לה יומן האלף!!! אם לא חגגה עד עכשיו, שמא תקבע יום - ימי חנוכה! כיום עלייתה על הקרקע, והיתה לה גם עליית נשמה? שנים ויתרנו על יום מכובד זה, אך אין אנו רשאים לוותר עליו לגמרי. עושר שמור בו לשומרו, ואולי גם מעט מאושר, לנו ולבנים ולבאים. בשנה הבאה - הנחוג! ליובל הכ"ה - הנתכון?

מ.ב.

(השם אינו שמור במערכת, פשוט לא ידוע, אולי מי מכם ידע...)

אשדות בת 93

דיפדוף בעלונים ישנים, מעלה הרבה נשכחות. והנה מתנשא ועולה מבין המון הימים הפשוטים יום אחד גדול מחבריו, מ'שכמו ומעלה', והיום הוא 4 בדצמבר 1933 - כסלו תרצ"ג. ולמה הוא גדול? משום שביום זה הונח היסוד לבניין הרפת הראשונה בדלהמיה. לאמור: אותו יום עלו אנשי 'גשר' ולהם מעין 'חזקה' על הפלחה באשדות דלהמיה - ותקעו יתד של קבע באותה הקרקע, שהיתה ברבות הימים לאשדות של היום. בת י"ג את אשדות. בת-מצוה את. הידעת? הידעו בניך. צעיריך?

אכן, יום מימים - ולא הוחג. והלא הארץ שטופה בחגיגות ימי-הולדת. ויום העליה על הקרקע הלא יום גדול הוא בזיכרון כל ישוב ובחיינו. אינו מש ממנו, נאחו בו, מרוממו ומנשאו. צא וראה מה היה יום י"ח באלול לעין-חרוד ובניה!

יתכן, כי אותה גזרה שגזרה פיק"א על המשך הבניה, היא שגרמה לכך. עייפי צפיה ממושכת להתיישבות, יגעים מויכוחים אין קץ על צורת ההתיישבות וגודל המשק העתיד להיבנות, מעוניי הבטחות מתמהמהות לבוא - הרהיבו אנשי 'גשר' עוז, קמו ועלו שלא בהיתר ושלא על דעת המוסדות. ביקשה פיק"א להרוס את הבנוי, אמרה מלחמה על 'הבולשביקים'. אותה מלחמה ואותה עמידה על הנפש, אותה טלטלה בין 'ה' ו'לאו' - עננים הם שהעיבו, ודאי, זיוו של אותו יום, ניטל ממנו משהו מכוחו של תאריך. שהוא יום אחר, יום ההכרה הרשמית במתיישבים, ביקש לדחות את רגליו! ואולי אותן 10 שנים של צפיה ממושכת בגשר להתיישבות תבעו את שלהן, ביקשו ליטול לעצמן את כתר הבראשית ולא מסרוהו ליום העליה והבניה? אכן, אותו יום בו ירדו חברי קובצת 'אחדות' מירושלים לגשר - אף הוא תאריך הוא. ראש-השנה לחברה הוא, זו השומרת על 'גשר' ועל משאת נפשה להתיישבות, זו הגרעין לכל הנפש אשר עשינו באשדות. שני ימים גדולים הם בחיי הישוב. אין לחוג שני ימי הולדת בשנה? - דומני, שאם אינם מזדהים, הרי הם מצטרפים: יום החברה קדם ב-10 שנים

יום שישי חזר

צילמו: ישי, אירית גל, כתב: אבנרון

אם נשארה עדות אחת חותכת להיותנו קיבוץ, זה חדר האוכל שלא נסגר עד היום ולו ליום אחד. והנה בשורה מעט מפתיעה: מנהל מגזר המזון החליט לחדש את ארוחת ערב שישי המסורתית, שעברה מן העולם לפני לא מעט שנים, בגין עלויות גבוהות לצד מיעוט סועדים. הסיבות לחידוש: רצון להקטין את העלויות הקבועות של המוסד הקרוי חדר אוכל מחד גיסא, והחייאת תרבות היחד שהולכת ומתפוגגת, מאידך.

הרעיון של ישי דורש תעוזה לצד יצירתיות, שתי תכונות מבורכות בהן הוא ניחן. החידוש היא שיטת התשלום הפרטני- הקפטריה, שאמורה להוזיל את המנה לסועד ממוצע למחיר תחרותי. לקראת ארוע ההשקה שהתקיים בשישי שעבר, נעשתה פעולה שיווקית ואירגונית יוצאת דופן, אבל עד הרגע האחרון קשה היה להתנבא כמה סועדים יפקדו את ההיכל ברגע האמת.

התמונות שצילמה אירית גל מלמדות על ההכנה היסודית והקפדנית שלקחה בחשבון כל פרט, ואכן למעלה מ-100 סועדות וסועדים שפקדו את ההיכל, משבחים הן את האווירה והן את התקרובת העשירה והמגוונת שהותירו טעם של עוד.

ישי, שעד לרגע האחרון חשש מפני הבלתי נודע, הופתע לטובה מן ההתייצבות, אך בתוך תוכו יודע שהמבחן האמיתי של ארוחת שישי במתכונתה המתחדשת, יהיה מן הסתם בתום תקופת ההרצה. ישי לא נח על השמרים וזרי הדפנה: משווה ובודק מחירים ויחפש עוד ועוד דרכים להתמקצע להתייעל על מנת שהמוסד הזה לא רק ישרוד, אלא יהפוך לנכס צאן ברזל. אינשאללה.

רווחה פרופר - שיחה עם זהר יחיאלי

עלון מס' 1505 – 15/12/17

מתבצעים בזמן עשויים לחסוך ניתוחים. מאז שהתחלתי לטפל בנושאים אלה וצברתי ניסיון, אומרת זוהר, הרי שכמות התביעות שהגשנו עלתה משמעותית. גם 'ביטוח בריאות' הוא תחום מורכב שמחייב ידע והכרת החומר, וגם בכך אני עוסקת לא מעט. תחום נוסף שהרווחה עוסקת בו הוא מעורבות בנעשה במרפאה האזורית תוך הקפדה שהדברים ייעשו כפי שצריך. נושאים כמו טיפול בבעלי צרכים מיוחדים או קשישים, מצריכים ידע והתעמקות, ולכן בהרבה הקיבוצים משרה כמו שלי מחולקת בין מספר אנשים.

אני מרגישה מתוסכלת על כך שלא מצליחה להגיע לאן שרוצה וצריכה להגיע, אומרת זהר, משום שהמשרה הנוספת שלי בתחום הקליטה, גוזלת ממני זמן ואנרגיה, וגם שם אני לא פעם חוטאת לתפקידי כי לא מצליחה להגיע לכל דבר.

אחרי התלבטות לא פשוטה עם עצמי, שארכה זמן די רב, אני מגיעה למסקנה שתפקיד הרווחה עבורי הוא שליחות, מה גם שאני מאד מאד אוהבת את התפקיד ורוצה להתמסר לו לטובת ציבור החברים שלנו.

אני סבורה שבקיבוץ כמו אשדות, עם אוכלוסיה מתבגרת, תפקיד מנהל רווחה צריך להיות במשרה מלאה, על מנת שיוכל, לצד הטיפול השוטף היומיומי, לעסוק גם בנושאים מן העבר שלא טופלו ועדיין ניתן לתקנם. אני מקווה שאשא בתפקיד זה הרבה שנים ואוכל לעזור לחברים וחברות למצות את זכויותיהם.

שמע: אבנרון

זוהר יחיאלי מכתיפה על עצמה לא מעט תפקידים, חלקם בהתנדבות (סיוע לנשים אחרי לידה למשל). לזכותה יאמר שבכל צומת שם היא נמצאת, תמיד תעשה את המירב כדי להשיג תוצאה מיטבית. כך היה כאשר נטלה על עצמה את נושא הקליטה הסבוך והעקלקל תוך שיחות אישיות שיוצאות מן הלב וחודרות אל הלב, וכך בנושא שילוב שכונת ההרחבה עם הקיבוץ. לאחרונה היא עומדת בדילמה לא פשוטה. תפקידה כמנהלת רווחה מוגדר כשישים אחוז משרה, ואת יתרת ארבעים האחוז היא משלימה בתפקיד 'מנהלת צמיחה דמוגרפית'.

תפקיד מנהלת רווחה הוגדר בשעתו כפי שהוגדר, אומרת זהר, ואני אסירת תודה לעדה חזן שמילאה אותו לפניי, במסירות ובאדיקות אין קץ. מכיוון שכל אחד מאיתנו יוצק למשרה את התוכן, הדרך, האופי והאמונה הטבועים בו, מצאתי עם הזמן שישנם דברים להם לא הקדישה הרווחה מספיק תשומת לב, כמו נושא 'אבדן כושר עבודה'. נושא זה התנהל עד לא מכבר בהנהלת החשבונות, וברוב המקרים התייחס למצבים 'ברורים', למשל כאשר מישהו נפגע במסגרת עבודתו וכתוצאה מכך נעדר מן העבודה לפרק זמן מסויים. איש לא הסתכל בראיה בוחנת על מצבים פחות חד משמעיים כדי להבין אם יש מקום להגשת תביעה, ויש מקרים שזכויות של חברים עלולות להפגע כתוצאה מכך, ואולי אף נפגעו. אני בדעה שאבדן כושר עבודה הוא נושא בריאותי פרופר, וככזה הוא צריך להיות מנוהל בידי הרווחה ולא בהנהלת חשבונות. גם בהנח"ש הבינו כמוני שזה לא מתפקידם, והנושא עבר לטיפול.

יש נושא של בחינת זכויות מול המוסד לביטוח לאומי, בעיקר באותם מקרים גבוליים, ומאחר ורובנו לא מודעים לזכויות שלנו, ישנה לעיתים נטיה לוותר על הגשת תביעה. בכל אלה ניתן ונכון לטפל במסגרת הרווחה ובכוונתי לעסוק בכך ביתר שאת. כני"ל לגבי טיפולים אלטרנטיביים, שכאשר

חנוכה 2017 לא הצליח לגרש את החושך

על רעיון נכון יותר ובטיחותי יותר מצנצנות זכוכית .

ואולי מישהו יסביר לי למה צריך להביא כלבים לטקס?

למה צריך לעשן במגרש ליד כל הילדים, לכבות את הסיגריה ולהשליך אותה במגרש? ושאלת השאלות - למה לא מחנכים את הילדים לכבד את הטקס ?

חג אורים, מלא אור, שמח.

שרה בארי

מלא טוב!
 לאינה פולק
 אמנחט פולק
 אהולדת הנכד
 בן לאריאל ומרה
 מלא טוב אמסחה!

מאד שמחתי כאשר ראיתי כי שני האשדותים מתכוונים לחגוג את חג חנוכה ביחד. מאד נכון ומאד פרקטי. הרגשתי נהדר כאשר ראיתי כי הנוער העובד והלומד – קרי: בנותינו ובנינו הצעירים - הפיקו את הטקס. קטעי הקריאה שנבחרו היו ראויים ביותר, הנערות והנערים קראו נהדר, כפי שצריך לקרוא בפני ציבור.

שירת הציבור בנגינתו ושירתו של גיא היו ערבים ומעוררים.

הריקוד שיצרה מייגן וביצעו הבנות, כולל בחירת השיר היו מעולים עם ביצוע נעים לעין.

הדלקת הנרות היתה נכונה, ומתחשבת בקהל הצעיר מאד שהיה נוכח בטקס (הדליקו שני נרות בבת אחת ולא אחד אחד).

וכתובת האש שהיא עבודת צוות שמחה של ילדים נוער וצעירים, שתמיד עושה שמח בלב מלווה בקריאות השתאות.

אבל - אליה וקוץ בה. דווקא בחנוכה, שהוא חג האורים, המגרש היה חשוך ביותר וכל היופי שנאמר למעלה לא זכה להראות ולא הצליחו לגרש את החושך...

התהלוכה - כל המסלול מכוון האיחוד היה חשוך ביותר, חלק הלכו ברגל או נסעו באופניים וסכנו את עצמם, כי זו הדרך להרחבה במיוחד, ונסעו בה מכוניות. היתה זו תהלוכת חושך כי אור למפיונים לא היה, ולא היה האפקט של ההליכה ביחד עם הלמפיונים הנותנת אור. ברכתי ברכת הגומל שהגענו בשלום בחושך הזה.

ועוד - פעם היינו עושים למפיונים ממיכלי פלסטיק. בשנים האחרונות חלק נכבד מהלמפיונים נעשה מצנצנות זכוכית, שבמכה אחת נשברים. לקראת שנה הבאה יש לחשוב

ערב התרמה למרכז שיקום ב'פוריה'

יום החייל והחיילת במתחם 'בית איל'

SAVE THE DATE

23/3/17

המסדר יעבור לדום – עמוד דום!
חיילי אשדות יעקב – הכינונו כולם, ללא יוצא מהכלל
ליום החייל/ת
לפנק, לפנק, לפנק

נתכנס לאחה"צ של כ"ף,
ספא, פעילות, בשר על האש,
יום שישי יחיד ומיוחד
חיילי אשדות איחוד ומאוחד!

ביום חמישי 7/12/17 התקיים ערב התרמה גדול שנערך באולם אירועים 'ארמוניה' בטבריה.

אשדות תרמה שולחן ל-12 חברים וותיקים שנבחרו מתוך כבוד והערכה, ונשלחו לערב חשוב זה. גם אני נבחרתי להיות נוכחת באירוע.

אולם האירועים הוא גדול, מרשים ויפה. לאולם זה הגיעו כ-700 איש שתרמו להקמת המרכז, אנשי הקיבוצים, טבריה, הגליל התחתון ועוד אירגונים כמו משקי עמה"י ואגודת המים ועוד...

בתחילת הערב היתה ארוחה חגיגית מגוונת וטעימה, נאמרו ברכות ונאומים כולל חברי הכנסת אורן חזן ושולי מועלם, שפועלים להקמת המרכז.

מנהל ביה"ח פוריה הודה על התרומות והדגיש בנאומו את חשיבות הקמת מרכז השיקום שיצמצם את הפער בין המרכז לפריפריה, אמר כי המרכז השיקומי יצור מקומות עבודה חדשים לאנשי הסביבה ויקל על החולים הזקוקים לשיקום וייתר הצורך להגיע למרכז, ל"בית לוינשטיין".

לאחר הברכות היתה הופעתו של יהורם גאון במיטב שיריו. כרגיל הוא היה מצויין והאווירה היתה מאד שמחה.

ועכשיו לתודות, תודה למארגני הערב, לעמותת ידידי פוריה, תודה מיוחדת לראלי ראובני על הערב החשוב והנפלא. תודה לאשדות על התרומה ולכל החברים שתרמו ואיפשרו לוותיקים להשתתף בערב זה.

לדברי עמותת ידידי פוריה – עדיין צריך להמשיך לתרום למטרה חשובה זו והתרומות יתקבלו בברכה!

מירל'ה שמיר

מי ומה

המיול כשנמצא

תזכורת - בעלון שעבר צילם כותב מדור זה שני מפגעים שעלולים חלילה לגרום לתאונה. האחד הוא שער מתכת לא מסומן כראוי, סמוך לגן הארכיאולוגי, שאמור לחסום מעבר רכבים לאזור חדר האוכל והכל-בו. השני, היה רכב חונה באזור המרפאה המסתיר את שדה הראיה של נהגים היוצאים לכיוון כביש הגישה. חלפו שבועיים אך דבר לא נעשה בשני האתרים. יש להניח שאם חלילה תתרחש שם תאונה, יימצא לכך פתרון מיידית. אז למה לא להקדים רפואה למכה?

ואגב: מי הכתובת לטיפול במפגעים מאין אלה?

לעתים קשה להבין עד כמה רצון כנה להיטיב עם הציבור מביא דווקא לתוצאה הפוכה בשל העדר ראייה מרחבית. ומעשה שהיה כך היה. לאור תאונות או כמעט תאונות חוזרות ונישנות של רוכבי אופניים שארעו בסיבוב מהמזכירות הישנה למזכירות החדשה, התכנסו פרנסי הישוב לטקס עצה, והפתרון שמצאו היה יצירת גל אבנים שיחסום את התנועה ויסיט אותה למדרכה המקבילה. אילו היו אלה אבנים מסותתות ניחא, אלא שהיה זה גיבוב מקרי ומכוער, שלא די שלא פתר בעיה (היו כמה שמתוך הרגל, כמעט הלכו עם הראש בקיר...) יצר מפגע סביבתי, שתיסכל לא מעט שוחרי סביבה. רוב התלונות התנקזו מטבע הדברים אל בניין המזכירות ומי שיושב שם, וכאשר הבינו במגדל השן שהניסיון להיטיב, לא צלח

סוף בעמוד הבא

דומה שלא רבים חשו מאוימים מכך שבחודשיים האחרונים הכניסה לאשדות היתה חופשית בשעות היום והלילה. מאז נכנסה משאית סוררת בשער הכניסה, והסיטה אותו מדרך הישר, הוא הוגדר 'טוטלוסט', כאשר הכניסה לאשדות והיציאה ממנה חופשית וללא בקרה.

על אף שנותרנו לכאורה 'חשופים בצריחי', לא דווח לנו על ארועים פליליים או בטחוניים שארעו בישוב באותה תקופה. האם זה אומר משהו לגבי הצורך בהגמשת סידורי הבטחון? (למשל יציאה חופשית מהשער ללא צורך בטלפון, כפי שקיים בקיבוצים אחרים בעמק). קשה לי להאמין שכך יקרה, אבל שווה לשקול, לפחות עד חצות. לפני שבוע ומשהו הובא שער כניסה חדש ונוצץ שהותקן בו ביום, ועתה חזרנו לשגרה המוכרת לנו משכבר הימים. בואו נקווה שהלקח שלמדה המשאית שנגחה בשער, ישמש גם לנהגים אחרים.

שעות קשות עברו על אורנה שמעוני לאחר שגילתה שהרכב התפעולי שלה מסוג 'מיול', המשמש אותה לטיפול באתר ההנצחה בנהריים, נעלם בצהרי יום חמישי ממקום החניה הסמוך לביתה באשדות מאוחד. החיפושים, בהם נטלו חלק מתנדבים וחברים של אורנה, לא העלו דבר, והנחת העבודה היתה שהרכב הועמס ונלקח למקום לא ידוע. בהמשך הצטרפה גם המשטרה לחיפושים אך ללא תוצאות. אורנה, שהיא אדם מעשי, החלה לחשוב על גיוס תרומות, על מנת לרכוש רכב חלופי, ואף ניהלה מספר שיחות בנושא. למחרת, שישי, נמצא המיול בריא ושלם לא הרחק מגשר מנחמיה, כאשר הפריט היחיד שנעדר ממנו היה מפתח ההתנעה. כך או אחרת, המיול שב אל בעלתו, שמעתה תנקוט באמצעים מתוחכמים יותר כדי למנוע את הגניבה הבאה.

מי ומה - סוף

חנוכה

אז מה היה לנו עד כה?
ביום א' 10/12 נערכה פעילות חנוכה בבתי
הכוללים.

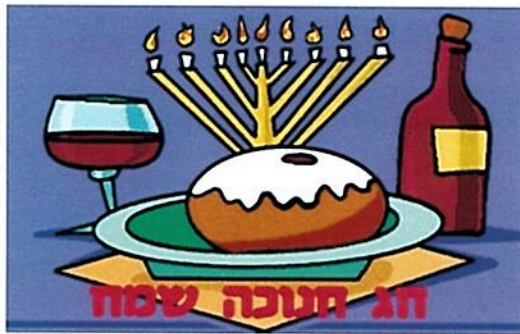
ביום ג' 12/12 התקיים מרוץ הלפיד
האשדותי עליו דווח:

י' חג משותף של אשדות יעקב איחוד ומאוחד.
תודה לכל מי שהתנדב, עזר, ארגן, רקד, שר
והנחה.

תודה רבה היה אירוע מקסים ומואר.
כן ירבו אירועים משותפים שמחים כאלה !!

מחר שבת 16/12, אירוע נוסף של חנוכה
תשע"ח. טיול +50 לחיפה בחג-החגים.

חג חנוכה ופסח!

עלון 1501

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

במקרה הזה, הורו לסוסן לפנות את גל
האבנים ולהניחן אחת לאחת בגינה הסמוכה.
נראה שפתרון של מראה דו כיוונית יהיה
יעיל הרבה יותר. מה דעתכם?

ועוד מפגע עליו מדווחת לנו עמליה דיין,
הפעם מחוץ לאשדות. סמוך לשביל האופנים
שבין אפיקים לאשדות מצויה שדרת ברושים
וותיקה ונאה כאשר בשני מקומות לפחות
לאורך השדרה השתרגו להן עצי דקל פרא
שהלכו וצימחו, ועתה הם משליכים את
ענפיהן אל תוך המדרכה ומטנפים אותה
בפריים החמצמץ שהופך לעיסת דבק
מסוכנת מאד עבור רוכבים וקלנועיסטים. על
פי בקשת עמליה צילמתי את הקטע הארוך
ושלחתי לדובר המועצה, בתקווה שיפעל
לשיפור המצב.

